

ת"פ 28388/02/16 - פרקליטות מחוז מרכז נגד אושרי מנובלה

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 28388-02-16 פרקליטות מחוז מרכז נ' מנובלה
בפני כבוד השופטת אדנקו סבחת- חיימוביץ

בעניין: פרקליטות מחוז מרכז

המאשימה

נגד

אושרי מנובלה

הנאשמת

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד שגיא שגב

ב"כ הנאשמת עו"ד רויטל קוצר

הנאשמת בעצמה

הכרעת דין

כתב האישום

1. כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירה של תקיפת שוטר, עבירה לפי סעיף 273 לחוק העונשין התשל"ז - 1977.

על פי המתואר בכתב אישום, ביום 29.12.13, הגיעו השוטר רז קלינג ושוטרים נוספים לכתובת ביתה של הנאשמת על מנת לבצע צו חיפוש בדירתו של בנה, הנמצאת בקומה השלישית במבנה.

השוטר קלינג ושוטר נוסף נכנסו למבנה כאשר שוטרים נוספים נותרו מחוצה לו וביצעו תצפית על המקום. בהמשך הבחין אחד השוטרים בתצפית, כי בנה של הנאשמת (להלן: "דניאל") זרק דבר מה מחלון דירתו, ועל כן ביקשו השוטרים לערוך חיפוש בדירתה של הנאשמת המצויה בקומה הראשונה. הנאשמת פתחה את הדלת, השוטר קלינג הציג לה את צו החיפוש לבקשתה, ביקש להיכנס לדירה שנמצאת בקומה השנייה וביקש ממנה להשיב לו את צו החיפוש. הנאשמת סירבה לעשות כן, צעקה "אל תעשו לי פדיחות, אתם לא עולים לשם", אגרפה את ידה הימנית,

והיכתה את השוטר קלינג במכת אגרוף ללחיו השמאלית. כתוצאה מכך, נגרם לשוטר סימן אדום בלחי שמאל.

מענה לכתב האישום

2. הנאשמת כפרה במיוחס לה. לדבריה, היא ביקשה לראות את צו החיפוש טרם שיכנסו השוטרים לביתה, השוטר נתן לה את הצו למספר שניות וחטף אותו בחזרה טרם שהספיקה לעיין בו. הנאשמת הכחישה כי תקפה את השוטר במכת אגרוף בפניו, וכי הייתה חבלה כלשהי על פניו של השוטר. לטענתה השוטר הפעיל עליה כח, השכיבה על הרצפה, אזק אותה בחוזקה והיא נחבלה בידה.

3. נוכח גדר המחלוקת נשמעו ראיות הצדדים. מטעם המאשימה העידו השוטרים רז קלינג, אירנה אור, שביט חלה, רועי אחרק ודקל אברהם. כן הוגשו הראיות **ת/1-9**. מטעם ההגנה העידה הנאשמת והוגשו הראיות **נ/1-8**.

עובדות שאינן במחלוקת

4. השוטרים הגיעו לערוך חיפוש בדירתו של דניאל, המתגורר בקומה השלישית של המבנה, כאשר בקומה השנייה גרה שוכרת ובקומת הקרקע מתגוררת הנאשמת.

5. מדובר באירוע מיום 29.12.13 וכתב האישום הוגש ביום 14.2.16, כך שהעדים התקשו לזכור את פרטי האירוע.

ראיות המאשימה

6. **רז קלינג**, מסר בראשית עדותו, כי רוב פרטי האירוע לא זכורים לו, וכי הוא מעיד על סמך "ריענון שבוצע טרם תחילת הדין" (עמ' 10 שורות 25-26).

אישר שידע שדניאל מתגורר בקומה השלישית, וכי לכל קומה יש דלת נפרדת. כשנכנס למקום, פגש בדניאל שנדף ממנו ריח של סמים ואף אישר שיש לו סמים לעישון.

בזמן שהעד היה אצל דניאל, השוטר דקל אברהם דיווח לו טלפונית שנזרקו סמים למרפסת בקומה השנייה והצביע לו על המקום ודניאל מסר לו שניתן להגיע למרפסת דרך דירת אמו. היה חשוב לעד להגיע לחפץ. הם ירדו למטה עם דניאל.

לדבריו החיפוש אצל דניאל נערך לאחר שנעצר ולאחר החיפוש במרפסת בקומה השנייה.

בהגיעם לנאשמת ואף שהוסבר לה מהות החיפוש ופשר מעשיהם היא "**אמרה אתם לא עושים לי את זה, או**

משהו בסגנון. הצגתי בפניה את צו המקור והיא אמר חכה תן לי לקרוא, אפשרתי לה זמן סביר לקרוא ולהבין שמדובר בצו שופט וראיתי שהיא מושכת את זמן הקריאה, לא ידעתי מי עוד נוכח בבית ומאחר וחששתי להעלמת ראיות, החלטתי להיכנס לכיוון המרפסת, ראיתי בשלב זה שהמנוע של המזגן נמצא בקומה למעלה ואין גישה מאותה מרפסת של האמא" (עמ' 11 שורות 14-19).

לאחר מכן "ניגשתי לכיוון היציאה מהבית, וביקשתי מהאמא את הצו המקורי... היא הבינה שבכוונתו לעלות לקומה השנייה, שבדיעבד התברר שהיא מושכת על ידם, והאמא התחילה לצעוק "אתם לא עושים לי את זה", והרחיקה את הצו, לא מסרה לי אותו לבקשתי" (עמ' 11 שורות 24-27).

העד אישר את הרישום בדוח"פ שהנאשמת צעקה "אל תעשו לי פדיחות, אתם לא עולים לשם" והוא שלח יד, אחז בנייר ושילף אותו מידה. אז הנאשמת "היא שלחה מכת אגרוף שפגעה לי בלחי שמאל" והוא בתגובה הודיע לה שהיא עצורה, אחז בעורפה הוריד אותה לרצפה וכבל את ידיה(עמ' 12 שורות 4-9).

העד מסר שגובהו 1.78 מטרים ואישר שיש פערי גובה וגודל בינו לבין הנאשמת אך לא היה לה קושי לתקוף אותו. לאחר שתקפה אותו הוא אחז בה בעורף וביד כדי לנטרל אותה ועשה כן תוך שימוש בכח סביר, אך "... יכול להיות שהיא נחבלה בידה לא ידוע לי על זה, היא נכבלה באזיקים" (עמ' 20 שורה 3).

העד הסביר שהוא אינו זקוק לצו החיפוש כדי להגיע לסמים שנזרקו וטען שהציג לנאשמת את הצו על מנת שתוכל לדעת למה הם נמצאים שם.

כאשר נכנס לתוך ביתה של הנאשמת איש לא התלווה אליו והוסיף שלא ערך בו חיפוש. הוא לא זוכר מה עשו הנאשמת, דניאל ויתר השוטרים בשלב זה.

לדבריו, הוא לא נחקר במח"ש בגין טענות הנאשמת.

לגבי החבלה העד נסמך על התמונות בתיק החקירה "על פי התמונות שיש בתיק, ראיתי שנגרם לי סימן אדום בעצם לחי שמאל" (עמ' 12 שורה 18 וכן עמ' 21 שורה 14) אף שטען ש"היתה חבלה ניכרת" (עמ' 21 שורה 24).

הוטח בו שגם בעת מתן עדותו הלחי שלו נראית אדומה כמו בתמונה והשיב "הלחי השנייה שלי בתמונה היא לבנה, זו תקופת חורף" (עמ' 21 שורה 18).

7. מתמונות של השוטר קלינג, ת/2, ניתן לראות אדמומיות על לחי שמאל מתחת לעין.

8. רועי אחרק מסר, כי אינו זוכר את האירוע ולכן הוגש דוח"פ שערך, ת/4. העד צילם את תמונות המרפסת, ת/5.

העד אישר, כי עת הגיעו לקומה של דניאל קיבלו עדכון על חומר שנזרק על ידו.

על ההגעה לדירת הנאשמת אף שהסמים נזרקו לקומה השנייה הסביר שמהותו של חיפוש הוא למצוא סמים וכל חומר שהחזקתו אסורה ולא רק את מה שנזרק על ידי דניאל ולכן יכלו ערוך חיפוש בכל מקום באותה הכתובת. דניאל הוא שהוביל אותם לבית הנאשמת מאחר שהקומה השנייה מושכרת והוא כנראה לא רצה שיכנסו למרפסת דרך השכנים. קלינג נכנס פנימה מהר לבית הנאשמת מחשש להעלמת הראיות. בזמן הקצר שקלינג נכנס לבית לא היה כל אירוע חריג עם הנאשמת ודניאל.

לפני תקיפת קלינג היה בין הנאשמת לקלינג דין ודברים, כי זו התנגדה לכניסת לדירת השוכרת מהקומה השנייה.

העד אישר שרשם בדוה"פ, כי הבחין בסימן אדום בלחיו של קלינג וצילם זאת בטלפון הנייד שלו, אך לא יכל לאשר שהתמונות שהוצגו לו הם אלה שצולמו על ידו, מאחר שאינן מסומנות.

אישר שקלינג כבל את הנאשמת, וכי זו נחבלה.

9. מדוה"פ של השוטר רועי אחרק, **ת/4**, עלה כי הוא הגיע למקום האירוע ביחד עם השוטרים קלינג, אור, שר, דלאל ואברהם. לאחר שפתחו להם את הדלת הם עלו לקומת הגג, השוטר דקל אברהם דיווח "על זריקה של דבר מה ירוק מקומת הגג לקומה השניה". אברהם הצביע על מקום ההשלכה, "מעין מרפסת שעליה יש מזגנים... ויכולתי להבחין בדבר מה בצבע ירוק הנמצא ליד המזגן ולידו כוס מפלסטיק ובה דבר מה ירוק".

הם ביקשו מדניאל להוביל אותם למקום הזריקה וזה לקח אותם לדירת הנאשמת. הצו הוצג בפני הנאשמת וזו צעקה "**מה אתם עושים כאן צאו מכאן מיד**". היא ביקשה לראות את הצו וצעקה לעברם "**תעמדו בחוץ תנו לי לקרוא**" ולאחר שניתנה לה שהות סבירה לקרוא את הצו, ומחשש להעלמת ראיות, "**השוטר רז נכנס פנימה ויצא לאחר זמן קצר תוך שמסר לי כי האישה מסוכנת ויש צורך להגיע לקומה השניה**". הנאשמת בתגובה צעקה "**אל תעשו לי פאדיחות, אתם לא עולים לשם**". הנאשמת התקרבה לשוטר קלינג עם פנים זועפות ו"**שלחה את ידה הימנית שהיא מאוגרפת ופגעה בשוטר רז בפניו והמשיכה להיות עם ידה מורמת ומאוגרפת מול רז**". השוטר קלינג הודיע לה שהיא עצורה, כבל אותה והוריד אותה לרצפה והעבירה לידי השוטרת אור. העד הבחין בסימן אדום על לחי השוטר קלינג וצילם תמונות באמצעות מכשיר הטלפון הנייד שלו. העד צילם גם המרפסת ומקום תפיסת הסמים.

10. **דקל אברהם**, מסר שאינו זוכר דבר ולכן הוגש דוה"פ, **ת/6**, חלף חקירה ראשית.

בחקירתו הנגדית, אישר שדיווח לקלינג שנזרק דבר מה למרפסת והצביע לו על המרפסת בקומה השנייה.

11. מדוה"פ של דקל אברהם, **ת/6**, עלה שנכחו במקום השוטרים קלינג, אחרק, דלאל ואור. העד התייצב בצידו

האחורי שמאלי של הבית בזמן שיתר השוטרים נכנסו למבנה. העד הבחין באדם בקומה העליונה שהשליך כוס פלסטיק ובתוכה דבר מה בצבע ירוק לבן לכיוון המרפסת שבקומה השנייה. העד עדכן את השוטר קלינג, הצביע לו על מקום זריקת הכוס ועלה על מנת לסייע בחיפוש. העד הבחין בשוטרת אור עומדת ליד הנאשמת שהייתה אזוקה בידיה. **הנאשמת צעקה "הוא הרביץ לי, השוטר הרביץ לי" העד שאל את הנאשמת מה היא עשתה וזו השיבה "אני רק דחפתי אותו".**

12. **אירנה אור**, ערכה את דוה"פ **7/ת**, אשר הוגש חלף חקירה ראשית.

בתחילת האירוע היא המתינה למטה ובהמשך עלתה לקומת הגג ופגשה בקלינג, אחרק ודניאל ואינה יודעת לומר אם בשלב זה הם סיימו את החיפוש במקום. מכל מקום, החיפוש לא נערך בנוכחותה.

העדה לא ידעה להסביר מדוע שמו של אפי דלאל צוין בדוה"פ שלה (7/ת) אך לא בצו החיפוש (8/ת). ייתכן שהדבר נבע מכך שיש רק מספר שורות מצומצם בדוח החיפוש לרישום הנוכחים בו, כך שהפירוט המלא נעשה בדוה"פ.

על ציון שמה של הנאשמת בצו החיפוש הסבירה העדה שהדבר נעשה מאחר שהצו היה לכתובת כולה ו"**בחלק מהחיפוש הגענו גם לדירה של אושרי קומה ראשונה, הכנסנו אותה גם כן**" (עמ' 25 שורות 12-13).

היא ערכה את דוח החיפוש, מאחר שהייתה חלק מהצוות, אף שלא לקחה בו חלק.

קלינג הסביר לנאשמת שיש בידם צו חיפוש "**... לא זוכרת בדיוק מה הסביר לה, שעלינו לבצע חיפוש בחצר הבית והציג בפניה צו חיפוש**" והנאשמת בתגובה "**סירבה להכניס אותנו, ביקשה שנצא**" (עמ' 28 שורות 3-7).

מחשש להעלמת הראיות העדה עלתה לקומת הגג לשמור שאיש לא ייגש לחומר שנזרק. העדה ירדה חזרה לקומת הקרקע לאחר ששמעה צעקות וראתה את הנאשמת על הרצפה כבולה. העדה הכחישה את דברי קלינג, כי היא זו שאזקה אותה.

העדה לא זוכרת את הפרטים שמסרו הנאשמת וקלינג לגבי התנוחה בה שכבה הנאשמת על הרצפה וכיצד נכבלה ומעורבותה הייתה בכך שהרימה אותה מהרצפה ומנעה ממנה להתקשר בטלפון הנייד שלה. הנאשמת לא נענתה להוראות העדה ולכן "**... בשלב מסוים תפסתי לה את הטלפון והיא דחפה אותי ואז אני לקחתי לה את הטלפון מהיד**" (עמ' 30 שורות 7-8). העדה לא יודעת למה יתר השוטרים לא תיארו את מה שקרה בינה לבין הנאשמת.

בניגוד לתיאור קלינג ואחרק עמדה על כך שהיא ירדה איתם מדירת דניאל ואז בשלב הוויכוח בין הנאשמת לקלינג, עזבה את הצוות וחזרה לגג המבנה להשגיח על הסמים שנזרקו. לדבריה, יש גישה לגג שלא מדירת דניאל.

13. מדוה"פ של השוטרת אור, **7/ת**, עלה שהיא ודלאל שמרו מתחת למבנה ויתר השוטרים נכנסו לבצע את

החיפוש.

לאחר שאברהם דיווח והצביע על מקום זריקת הסמים היא נקראה על ידי השוטר קלינג להגיע לקומה השלישית. ביחד עם קלינג, אחרק והנאשם היא ירדה לביתה של הנאשמת. כשנכנסו לדירה, קלינג הסביר לה, כי בידם צו חיפוש ועליהם לבצע חיפוש בחצר ביתה אך הנאשמת סירבה ודרשה שיצאו מביתה וסירבה לשתף פעולה חרף הסברי השוטר. בשלב זה העדה עלתה לקומת הגג ולאחר מכן שמעה צעקות מקומת הקרקע, ירדה וראתה את הנאשמת "כבולה בידיים, שוכבת על הרצפה וצורחת: "נבלות!!!" הרמתי אותה על רגליה".

הנאשמת המשיכה לצעוק, סירבה להירגע ולקחה את הטלפון הנייד ואמרה חכו חכו והיה נראה שהיא מנסה לחייג. הנאשמת סירבה להניח את הטלפון ולכן העדה לקחה לה אותו. הנאשמת דחפה את העדה בעת שאחזה בטלפון וניסתה להוציא לה אותו מהיד. העדה הרימה את אגודל יד ימין של הנאשמת בעזרת אגודל יד ימין שלה, אז שחררה הנאשמת את הטלפון.

14. **שביט חלה** גבה את הודעת הנאשמת. העד לא ידע להסביר מדוע חקירת הנאשמת לא נחתמה על ידה ועל ידו, וכי הדבר לא סביר בעיניו.

על הנאשמת סיפר שהייתה נסערת מאוד והגיבה בתוקפנות, וכי הדבר לא תועד בהערת חוקר, מאחר שלא תמיד הוא עושה כן. הדבר בא לידי ביטוי בצעקות והנפת ידיים בתנועות חדות.

החשדות שיחס לנאשמת בחקירתה היו על בסיס דוחות השוטרים. כפי הידוע לו, הנאשמת לא פתחה את הדלת, הקשתה על השוטרים בעבודתם ומביתה נזרקו סמים. הנאשמת התווכחה עם השוטרים לפחות רבע שעה, ובזמן זה ניתן היה להעלים את הראיות.

על אזהרת הנאשמת בכך שנזרקו סמים מביתה הסביר "זה כל הבית, כל בניין שלה, זה בית פרטי של שלוש קומות" ואין מקום לאבחנה בין חלקי הבית השונים (עמ' 15 שורה 18), וכי "מבחינתי הבית כולו שלה... הבית בקומה שלישית זה שלה. הוא מתגורר שם" (עמ' 21 שורות 12-13).

העד אישר שהנחת העבודה שלו הייתה שהנאשמת עוררה פרובוקציה בגלל שראו סמים או שהיא חששה שימצאו סמים, וכי "... ומה שנתפס לאחר מכן או לא נתפס אינו רלוונטי" (עמ' 18 שורות 25-27). העובדה שבעבר אפשרה הנאשמת לבצע חיפוש לא מעיד על האירוע בתיק זה.

יצוין, כי בחומר הראיות אין אינדקציה לכך שהסמים נזרקו מדירת הנאשמת או שהיא עיכבה את השוטרים במשך רבע שעה.

הנאשמת מסרה לו שהותקפה ונחבלה והוא הפנה אותה למח"ש, אך אין זה בסמכותו לחקור את תלונתה לאלימות מצד השוטרים. לא הייתה מחלוקת בין הצדדים, כי אף דניאל בנה לא נחקר בנושא האלימות וחקירתו הייתה כחצי שנה לאחר מכן.

לגבי אופן הזזת היד של הנאשמת בעת המאבק על הצו עם השוטר קלינג זה היה בתנועת מגל, כשכוונתו לתנועת חרמש, תנועה של קצירה.

15. בדוח החיפוש, **ת/8**, רשומים הנאשמת ובנה כעדים לחיפוש ללא חתימה. אין מחלוקת בין הצדדים, כי הנאשמת לא הייתה עדה לחיפוש שנערך בדירת בנה דניאל ולא למה שנתפס שם, וכי לא התלוותה אל קלינג בעת שנכנס לדירתה.

16. ממוזכר של השוטר גולן בוחבוט, **ת/9**, עלה כי בתום חקירתה של הנאשמת, היא התבקשה לחתום על טופס שחרור בערובה, שכלל תנאי יחיד והוא התייצבות לחקירה ולמשפט ככל שתידרש אך היא סירבה לחתום ואמרה "מצידי תעצרו אותי". העד החליט לוותר על תנאי זה לאחר שהתרשם שהנאשמת תתייצב ככל שתבקש לעשות כן.

הנאשמת שאלה אותו בפני מי היא יכולה "**להתלונן על התנהגות השוטרים שנהגו כלפיה באלימות**" והעד השיב לה שאפשר במרכז השירות לאזרח ובמח"ש.

הנאשמת מסרה לו כי נחבלה בידה, ביקשה טיפול רפואי ולא קיבלה. הוא שאל אותה אם להזמין אמבולנס וזו השיבה, כי תיגש לקבל טיפול רפואי בכוחות עצמה אחרי שחרורה מהחקירה.

פרשת הגנה

17. **הנאשמת** סיפרה שבשעת בוקר, בעת שהתארגנה לצאת לעבודה הגיעו השוטרים לביתה, הציגו את עצמם ומאחר שהיו אצלה בעבר בגלל בנה לא היה משהו מיוחד בנוכחותם. היא מכירה את השוטרים שהגיעו לביתה מחיפושים קודמים למעט השוטר קלינג.

באותה תקופה היא סבלה מבעיות במפרק הירך שהגבילו את תנועתה. אחרי האירוע, בחרה לעבור ניתוח בשל הסבל הנוסף שנגרם לה כתוצאה מהנפילה ובתמיכה לכך צורפה תעודה רפואית מיום 20.4.16, **נ/6**.

הנאשמת מסרה כי לא חתמה על גבי חקירתה, **ת/3**, מאחר שהחוקר לא רשם כל מה שמסרה לו, כך שהחקירה לא משקפת את כל מה שאמרה בחקירה אודות האלימות שנקטה כלפיה.

הנאשמת אישרה כי הודיעו לה שנזרקו סמים אך היא התעקשה לראות את הצו והדברים נאמרו בשלב שהם בתוך הבית ולא לפני שהם נכנסו. השוטרים לא הציגו לה את צו החיפוש. בעבר היו אצלה 5 פעמים בגלל בנה, הציגו צו וערכו חיפוש ללא כל בעיות. לדבריה נערכו אצלה גם חיפושים ללא צו אך אפשרו לה להתלוות לחיפוש והיא חתמה כעדה. היא ביקשה לראות את הצו אך קלינג אמר לה שאינו חייב לה דבר, הזיז אותה הצידה ונכנס לתוך הבית. בשלב זה היא ניגשה לטלפון הנייד שלה כדי לתעד את האירוע ואז השוטרת אור הורתה לה למסור את הטלפון,

הנאשמת סירבה, קלינג הנחה את אור לקחת לה את הטלפון. אור לקחה את הטלפון בכח "היא הסיתה לי את האגודל ממש, כי החזקתי אותו ככה, היא דפקה לי את האגודל. לא יכולתי להזיז את כף היד. כל כף היד שלי התנפחה" (עמ' 33 שורות 21-23). בעקבות כך הנאשמת צרחה מכאבים. הנאשמת פנתה לקבלת טיפול רפואי בעקבות האירוע (נ/7).

הנאשמת הכחישה, כי נתנו לה לקרוא את הצו ממושכות והדגימה שקלינג הושיט לה את הצו ולקח אותו חזרה "בטרם אחזה הנאשמת בצו" (עמ' 34 שורה 4). אין לנאשמת הסבר מדוע שקלינג יושיט לה את הצו אם לא רצה שתעיין בו.

קלינג אמר לה שהיא יכולה לעיין בצו, כשהיא באה לעשות כן, הוא לקח לה אותו "הוא כבר נכנס עשה סיבוב ורק אז נתן את הצו... ואז יש בינינו כזה (מדגימה משיכה) כך שהצו אצלי ואצלו. ואנחנו כזה מושכים את הנייר ואז הוא משך את הנייר ממני בכוח נתן לי כאפה לפני והעיף אותי לרצפה. הפך אותי על הבטן, שם את גופו על גופי, לקח את הידיים שלי וכל זה אני צורחת, כן. אני צורחת צרחות שלא ידעתי שאני יודעת לצרוח ככה... ואז הוא תופס לי את הידיים מאחורה כשהוא עלי (מדגימה) בדיוק אירנה ירדה... והוא אמר לה תאזקי אותה. ואז היא אזקה אותי" (עמ' 34 שורות 14-19).

בעת ששכבה על הרצפה רגלו של קלינג הייתה על גבה והשוטרת אור עזרה לה לקום, כי בשל המגבלה הפיזית שלה ובגלל המכה שקיבלה לא יכלה לקום בכוחות עצמה.

השוטרת אור נשארה עם הנאשמת ואילו קלינג ושוטר נוסף הלכו למרפסת כששוטר נוסף נשאר עם בנה שהיה אף הוא אזוק.

בחקירה הנגדית הוצג לה צו החיפוש (ת/1) והוטח בה שלקח לה רק 5 שניות לקרוא אותו על הדוכן ואישרה שאכן זה הזמן שלקח לה לקרוא אותו. כשנשאלה אם כך מדוע הגיעה לעימותים עם השוטרים השיבה "בדיוק. בדיוק 5 שניות לקרוא כנסו. לא היה לי את הסיטואציה הזאת בכלל. לא הגענו למצב שהביא לי את הצו לקרוא. הוא מביא ולוקח" (עמ' 40 שורות 1-4). מעדויות השוטרים עלה שהצו היה בידי הנאשמת בשלב שקלינג נכנס לביתה, וכי המאבק בין הצדדים מתחיל לאחר שהוא מבקש לקחת אותו ממנה ולעלות לדירת השוכרת בקומה השנייה.

הנאשמת הסכימה שאם נזרק דבר מה קם חשד סביר אף ללא קיומו של צו החיפוש. הם נכנסו לביתה לפני שאמרו דבר "הם אמרו לי שיש צו אבל הם לא חייבים להראות לי", כי נזרקו סמים מהקומה למעלה (עמ' 40 שורה 9). לדבריה העובדה שביקשה לראות את הצו אין בו כדי להפריע לעבודת השוטרים. כל שביקשה היה לעיין בצו, להתלוות אליהם ולחתום על החיפוש בסוף.

ההבדל בין חיפושים קודמים לזה הנוכחי הוא התנהלותה של השוטר קלינג ולא התנהגותה שלה " ... הוא לא הראה לי ולא החתים אותי ועשה בבית שלי מה שהוא רוצה..." (עמ' 42 שורות 11-12) ובהמשך "גם אם יש לו חשד סביר שיראה לי את הצו ויחתים אותי, שאני אלך איתו שאהיה עדה למה שהוא רוצה" (עמ' 43 שורות 18-19). לדבריה היא לא התנגדה והם ממילא נכנסו לביתה עוד לפני שביקשו רשות.

על שלב המגע בין הצדדים סיפרה "אחרי שהיא עקמה לי את האצבע היה בינינו את המשיכות עם הצו. ופה הוא פישל" (עמ' 43 שורה 24). מעדות השוטרת אור עלה שהפעילה כח על הנאשמת רק לאחר שהרימה אותה מהרצפה, וזה היה בתום האירוע לאחר שכבר נאזקה.

החבלה על קלינג לא נגרמה ממנה והדגימה שוב את אופן משיכת הצו ביניהם "משיכת הדף ותנועה שלה אחורה שהיא מושכת את יד שמאל שלה" ושללה שהיד שלה פגעה בפניו בשל הפרשי הגובה ביניהם.

ובהמשך הוסיפה "ברגע שהצלחתי למשוך ממנו את הצו ביד שמאל אז הפעולה שלי היא התרחקות אחורה בשביל שאצליח לקרוא כל עוד הצו ביד שלי. איך אני יכולה לתת לו מכה? איך? גם אם תדמיין את זה לא תצליח", וכי "... מהרגע שחטפתי לו את הצו, שהצלחתי לקחת לו, יש בינינו מרחק. הוא קיבל את המכה כנראה מעצמו" (עמ' 46 שורות 14-20).

הנאשמת הודתה שהיא ובנה הרגישו לא נעים כלפי השוכרת שגרה בקומה השנייה ולא רצו שהשוטרים יכנסו לדירתה. לדבריה אפשר היה להגיע למרפסת בקומה השנייה דרך דירתה מבלי לערב את השוכרת. לו השוטרים היו משתפים אותה הייתה לוקחת אותם למרפסת מבלי להפריע לשכנה.

היא פנתה לקלינג ואמרה לו "אני לא נותנת לך לעלות" (עמ' 51 שורה 4), אך הוא עלה לשם והיא לא עשתה דבר כדי למנוע או להפריע להם. היא לא זוכרת שאמרה את המילים "אל תעשו לי פדיחות, אל תביישו אותי".

לדבריה, היא פנתה למח"ש בתלונה על תקיפתה על ידי השוטר קלינג.

תיאור הנאשמת לאופן אחיזת השניים בצו לא סבירה ואין בה היגיון. אין כל טעם שהשוטר קלינג יושיט לנאשמת את הצו אם אינו מעוניין לתת לה לעיין בו. בשלב בו הצדדים נאבקים על הצו היה זה בשלב שקלינג הבין שאין גישה מבית נהאשמת למרפסת ולכן הודיע, כי בכוונתו לעלות לדירת השוכרת כדי להגיע למרפסת ואת זה ביקשה הנאשמת למנוע, תחילה בבקשה ואחר כך באי השבת הצו לידי קלינג.

18. בניגוד למתואר לעיל, לפיו המאבק בין הנאשמת לקלינג הוא בטרם שעלה לשוכרת בקומה השנייה, הרי שבחקירתה במשטרה מסרה גרסה אחרת לפיה המאבק ביניהם הוא בשלב שקלינג נכנס לביתה והלך לבדוק את הגישה למרפסת.

הנאשמת בחקירתה מיום 29.12.13, ת/3, הכחישה כי תקפה את השוטר. היא ביקשה לקרוא את צו החיפוש והשוטר לקח לה אותו מהיד. היא ביקשה להסריט את המתרחש אך לקחו לה את הטלפון הנייד. לאחר מכן השוטר קלינג הפיל אותה לרצפה והשוטרת אזקה אותה. לדבריה הבית הוא שלה גם אם הצו נושא את שמו של בנה ולכן זכותה להתלוות לשוטרים במהלך החיפוש.

לו היו נותנים לה לראות את הצו, כדי לוודא שאכן מדובר בצו לכתובת מגוריה, הרי שהיתה מאפשרת את כניסתם

והוסיפה כי היו אצלה חיפושים בעבר ואין לה מה להסתיר אך ברצונה לוודא, כי הצו אכן מיועד לביתה. הנאשמת הוסיפה כי לאחר שירדו מדירת בנה אליה, אמרו לה שזה זרק משהו מהחלון ורצו להיכנס פנימה ללא צו, הם נכנסו לחצר ולא מצאו דבר. לדבריה, היא לא מנעה מהשוטרים להיכנס לביתה מאחר שהם כבר היו בתוך הבית אך סירבו לתת לה לעיין בצו ולכן צעקה עליהם. הנאשמת הכחישה כי אמרה לשוטרים שלא תאפשר את כניסתם לבית. הנאשמת הכחישה כי היכתה את השוטר באגרוף "אני לא נתתי לשוטר אגרוף. הוא רצה לקחת לי את הצו אז עשיתי ככה ... (הערת חוקר: מדגימה תנועת מגל עם ידה הימנית)" (שורות 49-50) והוסיפה "אני עמדתי כשיד שמאל שלי תופסת את הצו שהוא נתן לי לקרוא, הוא רצה לקחת את הצו מהיד שלי, אני הלכתי אחורה והרחקתי את היד שמאל שתפסה את הצו, וביד ימין עשיתי ככה... (הערת חוקר: שוב מדגימה את תנועת המגל עם ידה הימנית)" (שורות 52-54).

כשנשאלה האם יתכן כי באותה תנועת יד פגעה בפני השוטר, השיבה: "אני לא יודעת אם היא הגיעה לפניו, אני לא יודעת אם אני מגיעה לגובה שלו בכלל" (שורה 56).

הנאשמת הכחישה, כי הייתה חבלה על פניו של השוטר, והכחישה שהכאבים בידה זה בגלל המכה שנתנה לשוטר והבהירה כי השוטרת עיקמה לה את האצבע כשרצתה לאזוק אותה.

19. מטעם ההגנה הוגשו דוחות חיפוש שנערכו בביתה של הנאשמת, דוחות עליהם חתומה הנאשמת כעדה לחיפוש, נ/1 דוח חיפוש מיום 18.3.09, נ/2 דוח חיפוש מיום 8.1.11, נ/3 דוח חיפוש מיום 21.2.14 ו- נ/4 דוח חיפוש מיום 4.11.15.

20. מ-נ/5 עלה, כי היחידה החוקרת העבירה למח"ש את תלונת הנאשמת ועל פי נ/8 ביום 30.1.14 הוחלט על סגירת התיק בהעדר תשתית לביצוע עבירה.

21. מ-ת/7, מיום 29.12.13 עלה, כי הנאשמת הגיעה לחדר המיון עקב חבלת כף יד כתוצאה מתקיפה ובגין כך ניתנה לה חופשת מחלה למשך 5 ימים.

עוד עולה מהמסמכים הרפואיים, כי הנאשמת מסרה שהותקפה על ידי שוטר ו"קיבלה חבטה בפנים משמאל ונפלה, כמו כן נחבלה בכף יד ימנית. מתלוננת על כאב לאורך כל הגב ומפרק ירך שמאלי" והיא הופנתה לבדיקות שונות.

דין והכרעה

22. כידוע, נאשם לא יורשע אלא אם אשמתו הוכחה מעבר לכל ספק סביר.

לאחר שמיעת הראיות, הסיכומים ובחינת העדויות שהובאו בפניי, אני קובעת, כי המאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשמת תקפה את השוטר קלינג במכת אגרוף בפניו, אך נותר ספק האם הסימן האדום נגרם כתוצאה מכך.

23. סעיף 26 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969 (להלן: "הפקודה") קובע כך:

"(א) חיפוש, בין על פי צו ובין שלא על פי צו, ייערך בפני שני עדים שאינם שוטרים, זולת אם -

(1) לא ניתן בנסיבות הענין ובגלל דחיפותו לערכו כאמור; נסיבות הענין וטעמי דחיפותו יפורטו בפרוטוקול שייערך."

24. אף הנאשמת לא חלקה על כך שבנסיבות בהן נזרקו סמים למרפסת בקומה השנייה היו רשאים השוטרים להיכנס לדירתה ללא צו כדי לתפוס את הסמים, הרי משיש בידי השוטרים צו חיפוש והוא הוצג לה, והיא מבקשת לעיין בו כדי לוודא שמדובר בצו לכתובת ביתה ולכן היה על השוטרים לאפשר לה לעשות כן.

25. דניאל הוא שביקש להימנע מכניסה לדירת השוכרת בקומה השנייה, ובהמשך גם הנאשמת. החשש להעלמת ראיות היה ממשי ביחס לקומה השנייה אליה נזרקו הסמים ולא לקומה הראשונה של הנאשמת. בנסיבות אלה, אין ביד לקבל טענות השוטרים, כי הגיעו לבית הנאשמת גם כדי לערוך חיפוש, שכן הצו היה לדירת דניאל ולא לדירת הנאשמת והיה ברור להם שבכל קומה מתגורר דייר אחר.

26. השוטר קלינג מסר, כי הגיעו לבית הנאשמת כדי לבצע חיפוש וכדי להגיע למרפסת בקומה השנייה מחשש להעלמת הראיות. השוטר אחרק מסר שהגיעו לשם, כי דניאל מסר שזו הדרך להגיע למרפסת וכן מאחר שהייתה להם סמכות לערוך חיפוש גם בביתה מכח הצו. השוטרת אור מסרה שהגיעו לבית הנאשמת כדי לערוך חיפוש מכח הצו.

אמנם השוטרים מסרו גרסאות משתנות לגבי הסיבה להגעה לבית הנאשמת, אך בשים לב לכך שבוצעה עבירה בסמוך היה רשאי קלינג להיכנס גם ללא צו חיפוש לתפיסת הסמים שנזרקו, וזאת בהתאם לסעיף 26(א)(1) לפקודה.

27. מטרת הכניסה לבית הנאשמת או השוכרת בקומה השנייה לא הייתה לצורך עריכת חיפוש אלא הגעה למרפסת אליה נזרקו הסמים. מובן מאליו, כי היה צריך לאפשר לנאשמת להתלוות לקלינג שנכנס לביתה וסייר בו כדי לחפש דרך להגיע למרפסת אליה נזרקו הסמים.

28. מעדות הנאשמת אין כל ספק שהיא ביקשה למנוע את כניסתם של השוטרים לבית השוכרת בקומה השנייה.

29. אני מקבלת גרסת השוטרים, כי הדין ודברים בין הנאשמת לקלינג שלאחריו תקפה אותו הנאשמת היה לאחר שקלינג נכנס לביתה ראה שאין איש ואין גם גישה למרפסת וביקש לעלות לשוכרת בקומה השנייה ולא בשלב הצגת צו החיפוש בעת הכניסה לדירתה.

30. איני מקבלת גרסת הנאשמת כי קלינג נתן לה את הצו ואז לקח אותו מבלי שאפשר לה לעיין בו. אין בכך כל היגיון וממילא הצו היה בידי הנאשמת זמן סביר כדי לעיין בו. רק לאחר שהתחוויר לקלינג שיצטרפו לעלות לשוכרת בקומה השנייה הוא ביקש את הצו לידי והנאשמת סירבה לתת לו וביקשה שימנעו מפניה לשוכרת.

הדברים מקבלים חיזוק גם מחקירת הנאשמת במשטרה, ת/3, שם התייחסה למאבק על הצו בכך שלא הציגו לה צו כדי להיכנס אליה וכלל לא התייחסה לכך שזה היה אחרי שקלינג הודיע לה שהוא עולה לשוכרת בקומה השנייה, אחרי שכבר נכנס לביתה ולא מצא גישה ממנו למרפסת.

בשלב שבו הודיע קלינג שברצונו לעלות לקומה השנייה, זה לאחר שהצו כבר מצוי בידי הנאשמת, והיתה לה שהות לעיין בו בזמן שזה בדק מי נמצא בבית ושאל גישה מביתה למרפסת.

31. הנאשמת אישרה כי ניתן לקרוא את הצו בחמש שניות, כפי שלקח לה על דוכן העדים ולכן אין בידי לקבל גרסתה שלא הייתה לה שהות לעיין בו.

32. אשר לתקיפה, השוטר קלינג מסר שהנאשמת סירבה להחזיר לו את הצו והיכתה בו באגרוף. הוא תיאר סימן אדום ונפיחות על סמך התמונות המצויות בתיק החקירה ולא מידיעה אישית. העד לא שלל, כי בתקופת חורף הלחי שלו נראית אדומה, כפי שהייתה אף במהלך עדותו בבית המשפט.

השוטר אחרק מסר, כי ראה סימן אדום ואף צילם זאת אך התמונות לא הוגשו בהעדר זיהוין על ידו. העד סיפר, כי הנאשמת היכתה בקלינג באגרוף.

בנסיבות אלה, הספק בקשר למקור הסימן האדום על לחיו של קלינג צריך לפעול לטובת הנאשמת ועל כן אין בידי לקבוע, כי הסימן הוא כתוצאה מהמכה שהיכתה הנאשמת על פניו.

לא נעלם מעיני שבת הנאשמת לקלינג יש פערי גובה, גובהו 1.78 מטרים והיא נמוכה ממנו, אך אני מקבלת גרסתו וגרסת אחרק, כי במהלך המאבק בין השניים היכתה בו הנאשמת במכת אגרוף. הנאשמת בחקירתה, ת/3, מסרה כי היה מאבק ביניהם וידה הורמה בתנועה שהחוקר כינה "תנועת מגל".

בנסיבות אלה, אין בידי לקבל גרסתה של הנאשמת כפי שנמסרה בפניי, כי כלל לא היה מגע בין היד שלה לפניו של קלינג בעת המאבק על הצו.

33. משבנה של הנאשמת נחקר בחלוף חודשים ממועד האירוע, ומרכז חייו כיום בחו"ל, לא מצאתי לזקוף לחובת הנאשמת את הימנעותה מהבאתו לעדות בתמיכה לטענותיה לאלמות השוטרים כלפיה.

הגנה מן הצדק

34. בתום סיכומי הצדדים ונוכח טענות הנאשמת, כי הגישה תלונה במח"ש אפשרתי לצדדים למסור הודעה לאחר בדיקה האם אכן הוגשה תלונה שכזו. ב"כ המאשימה הודיע, כי אכן ביום 30.12.13, הגישה הנאשמת תלונה במשרדי מח"ש ובשל תקלה, חומר זה לא הועבר לידיעת הצדדים ועל כן המאשימה חוזרת בה מטענותיה, כי הנאשמת לא הגישה תלונה למח"ש.

35. ב"כ הנאשמת בתשובתה ביקשה לתת משקל לעובדה שחומר זה לא רק שלא הועבר להגנה ובכך פגע בהגנת הנאשמת, אלא שבמשך שנים נמסר כי לא קיים חומר שכזה. מדובר בחומר מהותי ורלוונטי להגנת הנאשמת בשים לב לכך שהתלונה הוגשה כבר למחרת האירוע. הגם שמדובר בתקלה, הרי שהדבר פגע ביכולתה של הנאשמת להתגונן כראוי בהליך זה.

36. סעיף 149 (10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, מורה כי ניתן לבטל כתב אישום בנסיבות בהן "**הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית**".

37. הנטל הוא על הטוען להגנה מן הצדק, להוכיח, כי קיים פגם מהותי ומשמעותי בהתנהלות המאשימה, באופן שהגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי, פוגעים מהותית בתחושת הצדק וההגינות (ע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נ' בורוביץ** (31.3.05)). אין מדובר בפגם מינורי או שולי ויש להוכיח, כי הפגם הוא מהותי במידה כזו המצדיקה את ביטול האישום, בהתחשב בכלל האינטרסים של המשפט הפלילי (בש"פ 9130/07 **מוחמד נאסר נ' מדינת ישראל** (1.11.07)).

38. מדובר בתקלה חמורה שכן הוטח שוב ושוב בנאשמת במהלך עדותה כי היא משקרת בייחס לאלימות כלפיה, זאת בהעדר תלונה במח"ש. ייתכן שנתון זה אף היה משפיע גם על אופן חקירת השוטר קלינג ואחרים בקשר לטענותיה של הנאשמת אבל גם ללא התלונה במח"ש ההגנה יכלה לחקור בנקודה זו ולהטיח בשוטרים את גרסת הנאשמת כפי שאף נעשה. יתירה מכך, הצדדים לא ביקשו להגיש את תיק החקירה במח"ש משלא הייתה מחלוקת שתלונה הוגשה על ידי הנאשמת באופן מיידי.

תיק מח"ש נסגר בסמוך להגשת התלונה והנאשמת לא עמדה על זכותה להגיש ערר משהדברים לא היו ברורים לה. משלא התקיימה חקירה במח"ש ולא מדובר בחומרי חקירה שנאספו והיה בהם לסייע להגנת הנאשמת, איני סבורה שהדבר גרם לפגיעה ממשית בזכותה של הנאשמת להליך הוגן.

סוף דבר

39. נוכח האמור לעיל, הוכיחה המאשימה, מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשמת תקפה את השוטר קלינג במכת אגרוף על לחי שמאל אך לא הוכח שזו גרמה לו לסימן אדום.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, כ"ג טבת תשע"ט, 31 דצמבר 2018, במעמד הצדדים